

MIA: ANATOMIA UNEI IDENTITĂȚI ÎN TRANZIȚIE

MIA: THE ANATOMY OF AN IDENTITY IN TRANSITION

DOI: [10.56177/AUA.PHILOLOGICA.3.26.2025.art.20](https://doi.org/10.56177/AUA.PHILOLOGICA.3.26.2025.art.20)**Student Postdoc IULIANA VORONEANU (PĂUNESCU)****Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia**

Abstract: *Cătălina Florina Florescu's play Mia offers a compelling exploration of feminine identity reconstruction in the context of a terminal diagnosis—cancer. In a cultural landscape still reluctant to address illness, corporeal vulnerability, and individual suffering openly, the play stands as a bold confessional discourse. Within this framework, the body is no longer merely a clinical object but is reframed as a poetic space, while the experience of illness becomes a catalyst for existential and self-reflective inquiry. At the core of the play lies a dense, lyrical monologue through which Mia, the protagonist, examines her life following her diagnosis. Rather than succumbing to pathos, the narrative focuses on the dynamic process of identity transformation: from the “intact” woman to one marked by physical and symbolic loss, and ultimately to a subject who actively reclaims her pain and her voice. The female body is reimagined as a site of emotional, cultural, and symbolic meaning, challenging normative assumptions about femininity, beauty, sexuality, and fragility. As the illness disrupts Mia's bodily integrity, she reconstructs her sense of self, refusing the limitations imposed by traditional gendered narratives. Mia foregrounds not only the physical trauma associated with cancer but also its psychological and socio-cultural dimensions. The protagonist emerges not as a passive patient but as a lucid and assertive narrator of her own experience. The play thus articulates an aesthetics of pain, wherein poetic language—fragmented, metaphorical, at times defiant, at others tender—functions as a mode of resilience and survival. Illness is rendered both as a deeply personal ordeal and as an artistic process of identity rearticulation. Ultimately, Mia is not merely a theatrical meditation on cancer, but a powerful reflection on the existential metamorphosis of a woman navigating an identity crisis. Through an innovative dramatic structure and a feminist lens, Florescu constructs an anatomy of pain that transcends medical discourse and asserts the subjectivity of the female voice. Identity, in this context, emerges as a fluid and vulnerable yet forceful process—a transitional space between shame and acceptance, between fragmentation and renewal.*

Keywords: identity; corporality; illness; trauma; femininity; reconstruction

Piese de teatru ale Cătălinei Florina Florescu se aliniază într-un context literar și teatral contemporan, caracterizat de o abordare interdisciplinară și o focalizare pe teme sociale și identitare. Autoarea, cu un doctorat în Literatură Comparată și specializare în Medicina Umanistă la Universitatea Purdue, predă cursuri de literatură, teatru și cinema la Universitatea Pace în New York. Această formare academică se reflectă în scrierile sale dramatice, care explorează subiecte considerate adesea tabu, precum feminitatea vulnerabilă sau reinventată, trauma, exilul și condiția umană, boala, suferința, moartea.

Piesa *Mia*, inclusă în volumul *Teatru* (2018), aparținând scriitoarei din diaspora, abordează un subiect sensibil și universal: conflictul dintre boală și dorința de a trăi o viață împlinită, explorând trăirile unei femei care se confruntă cu diagnosticul de cancer și cu dorința de a deveni mamă. Într-o societate care încă ezită să discute deschis despre boală, trup afectat și suferință personală, *Mia* se conturează ca un discurs confesiv curajos, în care corpul devine teritoriu poetic, iar boala, un catalizator al reflecției asupra sinelui, piesa ilustrând procesul de reconstrucție a identității feminine în contextul experienței unui diagnostic crunt.

1. Identitatea Miei în tranziție: între durere și reziliență

Mia, o profesoară universitară, în vârstă de 36 ani, de origine est-europeană, naturalizată ca cetățean american, este o ipostază feminină complexă care trece prin multiple transformări de-a lungul piesei. La început, ea poate fi portretizată ca o femeie puternică și optimistă, dar diagnosticul de cancer o forțează să se confrunte cu vulnerabilitatea și incertitudinea. A recurs la mastectomie preventivă după ce a fost diagnosticată din „întâmplare” la un control de rutină. Chiar și după această măsură radicală, Mia își dorește foarte mult să devină mamă, în parte pentru că și-a pierdut un sân în urma intervenției, în parte pentru că a auzit mereu că rolul ei de femeie este să dea naștere și să crească copii: „Vei fi o soție foarte bună. Vei fi o mamă model.”¹ Prin dialogurile sale, putem observa o luptă interioară între acceptarea realității și refuzul de a renunța la visul de a avea un copil. Relația ei cu partenerul, familia sau medicii poate evidenția tensiuni și conflicte, dar și momente de solidaritate și compasiune.

Piesa propune o estetică a durerii, aducând în prim-plan nu doar trauma fizică, ci și dimensiunea psihologică și socială a bolii. Mia nu este o pacientă pasivă, ci o naratoare lucidă a propriei povești. Boala este exprimată ca o experiență existențială și, în același timp, ca un act artistic de revendicare a propriei identități, printr-un limbajul poetic fragmentar, metaforic, uneori revoltător, alteori tandru, devenind astfel o formă de supraviețuire.

Personajul Mia se definește printr-o identitate în permanentă tranziție, marcată de evenimentul traumatic al diagnosticului oncologic. Tranziția aceasta nu este una lineară, ci una fracturată, oscilantă, în care dimensiunea corporală, psihică și discursivă a sinelui se reconfigurează în moduri adesea contradictorii. Mia nu este doar un personaj bolnav, ci o voce care problematizează, rescrie și interoghează statutul identității în raport cu boala, cu feminitatea și cu percepția socială a suferinței.

În spiritul teoriei identității narative formulate de Paul Ricoeur, Mia poate fi înțeleasă ca o conștiință care își rearticulează povestea de sine în condițiile unei rupturi ontologice. Boala devine o interferență majoră în continuitatea biografică, determinând un efort de reconfigurare a narațiunii personale în noile condiții ale corporalității și ale limitării existențiale. Mia, o persoană care a trecut printr-o boală gravă, își vede viața, inițial, ca pe o succesiune de nefericiri (emplotment).

¹ Cătălina Florina Florescu, *Teatru*. București, Tracus Arte, 2018, p. 66.

Nefiind vorba de vindecare, boala devine o lecție de viață, un moment de cotitură sau de întărire morală.² Ea se află în căutarea unei coerențe identitare într-un univers interior dezarticulat de traumă, în care nu mai poate spune „eu sunt” fără ezitare, fără repliere sau fără ironie defensivă.

Textul se concentrează pe procesul de tranziție identitară: de la femeia „întreagă” la femeia afectată atât de pierderea fizică, cât și de cea simbolică, femeia care își revendică durerea și vocea. Corpul este văzut nu doar ca un obiect medical, ci ca un spațiu încărcat afectiv, cultural și simbolic. Pe măsură ce cancerul transformă trupul, Mia își reconfigurează feminitatea, punând sub semnul întrebării clișeele despre frumusețe, sexualitate și slăbiciune.

În viziunea autoarei, corpul nu este un simplu container biologic, ci un spațiu de criză și negociere identitară. După mastectomia menționată în fundalul piesei, Mia își percepe trupul ca pe o realitate străină, alterată, devenită sursă de disconfort și neîncredere. Această alienare corespunde, în termenii lui Judith Butler, unei suspendări a performativității de gen: Mia nu mai poate „interpreta” feminitatea în modul în care era obișnuită înainte, fiind constrânsă să-și reconfigureze raportul cu propria imagine și cu rolurile sociale asociate genului³.

Boala devine, în acest context, un eveniment liminal⁴, în concepția lui Victor Turner: Mia se află într-un spațiu intermediar, între viață și moarte, între vechiul eu și un sine încă indefinit⁵. Această liminalitate este exprimată printr-un discurs teatral fragmentat, în care monologurile sunt marcate de o retorică a incertitudinii și a interogației existențiale.

În context jungian, liminalitatea reprezintă acel spațiu tranzitoriu și neliniștitor în care eul se dezintegrează temporar pentru a permite emergența sinelui autentic. Personajul Mia traversează o astfel de zonă liminală, în care boala, cancerul, nu este doar un diagnostic medical, ci o experiență profund simbolică, un catalizator al transformării interioare. Izolată de ritmurile obișnuite ale vieții, separată de corpul său de altădată și de identitatea anterioară, Mia se află într-un interval existențial suspendat, între viață și moarte, între vechiul eu și o formă potențială de renaștere. Această liminalitate o forțează să se confrunte cu umbrele proprii ființe- frica, fragilitatea, furia, dar și dorința de sens. În termenii lui Jung, Mia se află în plin proces de individuare: prin durere, introspecție și dialogul interior, ea pătrunde în straturile adânci ale inconștientului, în căutarea unei integrări a sinelui care să depășească simpla supraviețuire fizică. Astfel, spațiul liminal devine locul unei posibile metamorfoze, în care vulnerabilitatea capătă valoare de revelație și umanitate profundă.⁶

² Paul Ricoeur, *Temps et récit*, vol. 1, Paris, Seuil, 1983.

³ Judith Butler, *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, New York, Routledge, 1990.

⁴ Termenul desemnează o stare intermediară, de tranziție, în care individul nu mai aparține nici stadiului anterior, nici celui următor al existenței sale. În această etapă, ordinea socială obișnuită este suspendată, iar individul se află într-o zonă de ambiguitate, vulnerabilitate și potențial transformator.

⁵ Victor Turner, *The Ritual Process: Structure and Anti-Structure*, Chicago, Aldine Publishing, 1969.

⁶ Carl Gustav Jung, *Arhetipurile și inconștientul colectiv*, trad. de Daniela Ștefănescu, București, Editura Trei, 2011, p. 173-180

Mia vorbește cu o luciditate obosită, uneori sfâșiată de autoironie, alteori profund confesivă. Este „povestitoarea rănită” despre care scrie Arthur Frank, caracterizată de o subiectivitate care nu doar suferă, ci și caută un sens în interiorul traumei⁷. Prin vocea ei, publicul este invitat să asculte nu doar o poveste despre boală, ci o anatomie a sinelui în devenire, sfâșiat între trecutul cunoscut și viitorul devenit opac.

În plus, Mia este una dintre puținele personaje feminine din dramaturgia românească contemporană care asumă boala nu ca o sentință sau ca o rușine, ci ca un spațiu de reflexivitate critică. La fel ca Audre Lorde⁸, ea refuză confortul discursului medical și interoghează normele estetice și culturale care cer femeilor să-și „repare” trupurile pentru a nu deranja. Mia nu vrea să fie „restituită” societății ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat; dimpotrivă, ea cere să fie văzută așa cum este: vulnerabilă, incompletă, dar umană în autenticitatea rănilor sale. Anatomia acestei identități este compusă din straturi de frică, furie, iubire, deconstrucție și autoanaliză, ilustrând o hartă instabilă a unui sine care nu mai poate fi definit prin stabilitate, ci prin tranzitivitate.

Prin intermediul unui discurs dramatic inovator, Cătălina Florina Florescu reușește să contureze o „anatomie” a durerii care transcende dimensiunea medicală și se transformă într-un gest de afirmare a sinelui. *Mia* nu este doar o piesă despre cancer, ci despre metamorfoza profundă a femeii aflate într-o criză identitară. Identitatea Miei devine un proces fluid, vulnerabil, dar plin de forță- un spațiu de tranziție între rușine și acceptare, între pierdere și renaștere.

2. Cancerul ca realitate trăită: dincolo de diagnostic, între trauma corporală și criza identitară feminină

Piesa *Mia* propune o radiografie a experienței oncologice din perspectiva unei ipostaze feminine care se confruntă cu propriul corp, ca spațiu de luptă, dar și cu limitele identitare impuse de realitatea medicală. Florescu nu abordează cancerul ca un diagnostic, ci ca pe o condiție existențială care redefineste relația personajului cu sine, cu ceilalți și cu lumea.

În mod tradițional, reprezentările bolii în literatură tind să graviteze în jurul simptomatologiei, a suferinței fizice sau a declinului corporal. În *Mia*, însă, cancerul devine o instanță narativă și simbolică. Personajul principal, Mia, este nu doar un pacient în sens clinic, ci o conștiință aflată în plină disoluție și reconstrucție. Ea se confruntă cu o realitate cruntă, destabilizatoare profund, care o obligă să își reevalueze existența, să își interogheze trecutul, să se raporteze la prezent în termeni filosofici și ontologici.

După cum subliniază Susan Sontag în lucrarea *Illness as Metaphor*, boala gravă este adesea însoțită de o întreagă încărcătură simbolică și psihologică, ce

⁷ Arthur W. Frank, *The Wounded Storyteller: Body, Illness, and Ethics*, Chicago, University of Chicago Press, 1995.

⁸ Audre Lorde, *The Cancer Journals*, San Francisco, Aunt Lute Books, 1980.

transformă experiența medicală într-o luptă spirituală. În *Mia*, acest proces este evident în modul în care personajul trăiește boala nu doar ca pe o serie de etape clinice, care presupun simptomatologia, diagnosticul, tratamentul, mastectomia, ci și ca pe o criză de identitate și sens.

Unul dintre aspectele cele mai puternice ale piesei este modul în care Florescu surprinde trauma corporală a feminității mutilate. Mastectomia, deși în esență o procedură medicală salvatoare, este percepută de *Mia* ca o agresiune profundă asupra propriei identități: „Sânul pe care l-am pierdut e pierdut și gata nu simt nimic. Ca și când nu l-am avut.”⁹ Din această perspectivă, piesa se inserează într-un discurs feminist contemporan care problematizează felul în care corpul femeii este perceput, evaluat și supus normelor sociale și estetice¹⁰.

Într-unul dintre monologurile sale, *Mia* afirmă cu durere: „Nu mai știu dacă mai sunt întreagă. Nu mă recunosc.”¹¹ Această ruptură dintre sinele anterior și cel prezent este emblematică pentru trauma psihologică post-chirurgicală, care adesea rămâne invizibilă în discursurile medicale. Piesa nu oferă o rezolvare simplă, ci propune o căutare continuă a unei noi identități, care să includă și să integreze rana, nu doar să o ascundă.

Această abordare este în acord cu perspectiva propusă de Havi Carel¹², care subliniază că boala poate fi o experiență revelatorie, ce deschide un dialog profund între corp și conștiință. În acest sens, *Mia* devine o piesă despre asumare, despre confruntarea cu propriile limite și despre regăsirea unui sens chiar și în mijlocul suferinței.

3. Corpul ca text

Interesantă este și modalitatea prin care Florescu „transformă” corpul *Miei* într-un „text” care trebuie citit, interpretat și resemnificat. Cicatricile, durerea, oboseala, fragilitatea, toate devin semne ale unei noi identități corporale. Piesa refuză estetizarea suferinței, dar nici nu o transformă într-un spectacol patetic; în schimb, propune un discurs onest și visceral despre ceea ce înseamnă a fi bolnav, a fi femeie, a fi om.

Corpul devine astfel un spațiu al memoriei și al confruntării cu limitele propriei ființe. În cazul *Miei*, boala lasă urme vizibile, dar și invizibile - rănilor nu sunt doar fizice, ci și simbolice, reflectând o identitate în continuă rescriere. Cititorul este invitat să „citească” acest corp ca pe o hartă a durerii și a rezistenței, o formă de mărturie tăcută despre lupta cu efemeritatea, cu neputința, dar și cu nevoia de sens. Florescu construiește astfel un personaj profund uman, în care corporalitatea nu mai este doar fundal, ci un limbaj autonom, încărcat de semnificații: „Eu nu mai sunt o femeie. Sunt o specie inferioară.”¹³ În acest sens,

⁹ Cătălina Florina Florescu, *Teatru*, București, Tracus Arte, 2018, p. 23.

¹⁰ Susan Bordo, *Unbearable Weight: Feminism, Western Culture, and the Body*. University of California Press, 1993.

¹¹ Cătălina Florina Florescu, *Teatru*, București, Tracus Arte, 2018, p. 66.

¹² Havi Carel, *Illness: The Cry of the Flesh*, Routledge, 2008.

¹³ Cătălina Florina Florescu, *Teatru*, București, Tracus Arte, 2018, p. 42.

trupul devine un text viu, care spune o poveste pe care cuvintele, uneori, nu o pot rosti.

În fața unei societăți care deseori ignoră sau estompează realitatea bolii, teatrul devine un spațiu de vizibilizare și de reumanizare a suferinței. Corpul Miei, vulnerabil și expus, interpelează spectatorul nu doar estetic, ci și moral, obligându-l să privească boala nu ca pe o excepție, ci ca pe o posibilă condiție comună. Prin această abordare, scriitoarea recuperează demnitatea corpului slăbit, propunând o relectură a fragilității ca sursă de adevăr, de introspecție și de solidaritate umană.

Elaine Scarry¹⁴, sugerează că durerea este, în esență, o experiență care rescrie subiectul, atât personajul, cât și firul epic, iar limbajul este adesea insuficient pentru a-i reda complexitatea. În *Mia*, însă, limbajul devine instrumentul prin care protagonistul își recuperează subiectivitatea: scrisul, vorbirea, confesiunea sunt acte de rezistență în fața dezintegrării.

Mia poate fi citită atât ca un text terapeutic, cât și ca un manifest artistic pentru demistificarea suferinței. Într-o lume în care boala este adesea ascunsă, minimalizată sau redusă la cifre și tratamente, scriitoarea reușește să o aducă în lumină, așa cum este ea: umană, vie, sfâșietoare, dar plină de luciditate.

4. Boala ca ruptură de identitate în construcția personajului Mia

În această piesă, experiența oncologică funcționează ca un catalizator al unei crize identitare profunde, ilustrând ruptura dintre o identitate „anterioară” și una „ulterioară”, rescrisă pe fundalul fragilității, durerii și incertitudinii. Mia este nu doar pacientă, ci și martoră a propriei destrămări narative și corporale, într-un demers dramaturgic ce integrează elemente autobiografice, discursuri medicale și poetică existențială.

În acest sens, personajul devine exemplul viu al teoriei lui Paul Ricoeur privind identitatea narativă, potrivit căreia individul își structurează sinele printr-un proces continuu de „emplotment” al vieții proprii¹⁵. Boala, mai ales în forma sa cronică sau gravă, introduce o discontinuitate violentă în fluxul narativ, o ruptură care solicită rescrierea poveștii de sine în termeni noi, instabili, adesea dureroși. Pentru Mia, cancerul destabilizează nu doar coerența biografică, ci și structura interioară a eului, determinând o prăbușire a sinelui anterior și dificultăți de reconfigurare a unei identități post-traumatice.

Teoria identității narative propusă de Paul Ricoeur¹⁶ este una dintre cele mai influente concepții filozofice din secolul XX cu privire la identitate, timp, memorie și povestire. Poate fi extrem de relevantă pentru analiza personajului Mia, în special în contextul reprezentării bolii ca experiență existențială și a modului în care subiectul își reconstruiește sinele prin povestire. Personajul feminin își

¹⁴ Elaine Scarry, *The Body in Pain: The Making and Unmaking of the World*. Oxford University Press, 1985.

¹⁵ Paul Ricoeur, *Temps et récit*, Éditions du Seuil, 1983.

¹⁶ În lucrările sale, *Temps et récit* (Timp și povestire) și *Soi-même comme un autre* (Sinele ca un altul), Ricoeur introduce ideea că identitatea personală nu este fixă, ci se construiește și se reconfigurează continuu prin narațiune.

creionează așa- zisa descriere prin povestirile pe care le spune despre ea înșine, dar și în raport cu alții.

Ricoeur susține că narațiunea, atât cea ficțională, cât și cea autobiografică, reprezintă modalitatea prin care subiectul reușește să-și reconfigureze identitatea în fața evenimentelor care o amenință (traumă, boală, pierdere). Suferința distruge capacitatea de a spune o poveste, dar fenomenul de vindecarea începe în momentul când povestea este repusă în mișcare.

Din perspectiva teoriei identității narative a lui Paul Ricoeur, Mia devine un personaj emblematic pentru modul în care boala gravează și dezarticulează continuitatea eului. Povestindu-și trăirile, Mia nu doar că se exprimă, ci se reconfigurează. Identitatea ei nu este dată, ci recucerită prin actul narativ, prin cuvântul rostit în fața durerii și în fața morții. Astfel, narațiunea devine spațiul de rezistență ontologică în fața destrămării.

În mod complementar, Arthur W. Frank, propune o tipologie a narațiunilor despre boală¹⁷, identificând trei mari forme: narațiunea „restituției”, a „haosului” și a „căutării”. Narațiunea Mie se apropie de cea a haosului, în care subiectul nu mai deține controlul asupra propriului discurs, iar sensul devine evanescent. Reprezentarea polifonică a trăirilor ei, când melancolică, când ironic-lucidă, reflectă imposibilitatea de a stabili o voce coerentă, de a (re)găsi un centru identitar în mijlocul dezintegrării corporale și emoționale.

În această direcție, reflecțiile lui Judith Butler asupra corporalității¹⁸, devin utile în analiza piesei: feminitatea Mie nu mai poate fi „jucată” conform normelor sociale, pentru că trupul îi refuză această participare. Astfel, Mia se regăsește în ipostaza unei femei „scindate”, care nu mai corespunde reprezentărilor culturale despre frumusețe, maternitate sau dorință.

Mai mult, în acord cu observațiile lui Susan Sontag¹⁹, cancerul este încărcat cu un set de semnificații simbolice care adesea amplifică marginalizarea pacientului. Mia este victima acestei duble violențe: a bolii reale și a discursurilor culturale și sociale care asociază cancerul cu tăcerea, rușinea, eșecul. În acest sens, personajul nu doar suferă, ci și denunță – prin vocea sa fragmentară, prin monologuri oneste și deseori incomode – stigmatizarea asociată bolii și tratamentul ei.

După aflarea diagnosticului, Mia devine un subiect liminal, prinsă între identități, pacientă și femeie, între trup medicalizat și trup dorit, între speranță și resemnare. În această situație, conceptul de liminalitate²⁰ descrie perfect acest „spațiu intermediar” în care Mia este suspendată, lipsită de repere stabile, dar în care se profilează posibilitatea unei (re)nașteri identitare. Cu toate acestea, această renaștere nu este niciodată completă: rămâne mereu contaminată de trecutul dureros, de corpul modificat și de memoria bolii.

¹⁷ Arthur W. Frank, *The Wounded Storyteller: Body, Illness, and Ethics*, Chicago, University of Chicago Press, 1995.

¹⁸ Judith Butler, *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. Routledge, 1990.

¹⁹ Susan Sontag, *Illness as Metaphor*. Farrar, Straus and Giroux, 1978.

²⁰ Victor Turner, *The Ritual Process: Structure and Anti-Structure*, Chicago: Aldine Publishing, 1969.

Personajul Mia își găsește corespondente în literatura universală și română prin alte figuri feminine marcate profund de experiența bolii, care devine un catalizator al transformării interioare și al reflecției asupra condiției umane. Astfel, boala nu este doar un motiv narativ, ci o experiență existențială care modelează gândirea, identitatea și relația cu lumea a acestor personaje

Vivian Bearing, personajul principal din piesa lui Margaret Edson, *Wit*, este considerată a fi un profesor genial, dar dur, care nu face compromisuri și are inima rece, nepăsându-i de studenții săi. Singurul ei punct sensibil îl constituie pasiunea pentru poezia secolului al XVII-lea, în special pentru sonetele complexe ale lui John Donne²¹. Pe măsură ce dr. Bearing își analizează trecutul, își dă seama că ar fi trebuit să ofere mai multă empatie studenților săi. Bunătatea este ceva la care Dr. Bearing va ajunge cu disperare pe măsură ce piesa continuă. Ea decide să urmeze un tratament experimental pentru cancer ovarian avansat, conștientă fiind că este unul care nu îi salvează viața, ci unul care contribuie la cercetarea științifică. În timp ce Vivian se luptă cu cancerul atât fizic, cât și mental, poeziile lui John Donne capătă acum un nou sens. Referințele poeziei la viață, moarte și Dumnezeu sunt văzute de profesor într-o perspectivă clară, dar iluminatoare. Vivian își deconstruiește propria identitate prin ironie și intertextualitate (prin intermediul sonetelor lui John Donne), la fel cum Mia are momente de reflecție metatextuală asupra propriei condiții, oscilând între luciditate și vulnerabilitate.

În volumul memorialistic semnat de Audre Lorde²², scriitoarea prezintă o explorare profund poetică a luptei sale cu cancerul de sân, reflectând asupra experiențelor trăite înainte și după mastectomie. Lorde își împărtășește temerile și durerile, împletind fragmente din jurnalul personal cu eseuri profunde. Prin forța cuvintelor sale, ea caută să se redefinească în urma intervenției chirurgicale, tânjind după voci care să rezoneze cu frustrarea și neliniștile ei. Această carte nu este doar o mărturie a supraviețuirii; este un omagiu adus forței pe care o putem găsi în experiențele împărtășite, o relatare despre cum să faci față cancerului, constituind și o critică incisivă la adresa sistemului medical, concentrat pe tratament în detrimentul prevenirii, o abordare care ar fi putut salva numeroase vieți. Totodată, cartea denunță tendința societății de a împinge femeile în umbră, forțându-le să se conformeze unor definiții înguste ale frumuseții și normalității, după o experiență de viață profund transformatoare.

²¹ *Songs and Sonnets* scrise de John Donne este o colecție de poezii lirice care exemplifică stilul metafizic caracteristic perioadei târzii a Renașterii. Donne, poet și cleric englez, folosește concepte ingenioase și elemente dramatice pentru a explora teme complexe precum iubirea, moartea și credința religioasă. Remarcate pentru intensitatea lor emoțională și profunzimea filosofică, aceste poeme adesea contestă și redefinesc concepțiile contemporane despre iubire. Limbajul este caracterizat prin paradox, hiperbolă și o angajare directă și intensă cu cititorul. Poezia lui Donne marchează o ruptură față de calitățile decorative ale versurilor elisabetane despre dragoste, preferând în schimb un ton mai personal și dialogic.

²² Audre Lorde, *The Cancer Journals*, San Francisco, Aunt Lute Books, 1980.

5. Concluzii

Mia nu este doar o piesă despre cancer, ci despre metamorfoza profundă a femeii aflate într-o criză identitară. Prin intermediul unui discurs dramatic inovator, Cătălina Florina Florescu reușește să contureze o „anatomie” a durerii care transcende dimensiunea medicală și se transformă într-un gest de afirmare a sinelui. Identitatea Miei devine un proces fluid, vulnerabil, dar plin de forță, un spațiu de tranziție între rușine și acceptare, între pierdere și renaștere. *Mia* nu este doar un simbol al suferinței, ci și al rezistenței narrative, un ”wounded storyteller” în căutarea unei voci care să îi recupereze umanitatea în fața tăcerii impuse de boală.

Piesa *Mia* nu este doar o poveste despre o femeie bolnavă, ci un text despre limitele umanității, despre fragilitate și reziliență, despre suferință și iubire, despre corpul care doare și sufletul care caută sens. Cătălina Florina Florescu construiește o piesă profund personală, dar universală în mesaj, în care cancerul este prezentat ca o realitate trăită, nu doar diagnosticată, o realitate care cere reconstrucție, reevaluare și, mai presus de toate, empatie.

Bibliografie

- FLORESCU, Cătălina Florina, *Teatru*, București, Tracus Arte, 2018.
- BORDO, Susan, *Unbearable Weight: Feminism, Western Culture, and the Body*, University of California Press, 1993.
- BUTLER, Judith, *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. Routledge, 1990.
- FRANK, Arthur W., *The Wounded Storyteller: Body, Illness, and Ethics*, University of Chicago Press, 1995.
- LORDE, Audre, *The Cancer Journals*, San Francisco, Aunt Lute Books, 1980.
- RICOEUR, Paul, *Temps et récit*, Éditions du Seuil, 1983.
- SCARRY, Elaine, *The Body in Pain: The Making and Unmaking of the World*, Oxford University Press, 1985.
- SONTAG, Susan, *Illness as Metaphor*, Farrar, Straus and Giroux, 1978.
- TURNER, Victor, *The Ritual Process: Structure and Anti-Structure*, Aldine Transaction, 1969.